Fader for sin Datter? Saa er der jo den Følelse, som Manden maaske kunde paaberaabe sig, men i Sandhedens Interesse haaher jeg, at det ikke sker, den nemlig, at det er hans mandlige Stolthed imod, et Kvinden arbejder for sit Ophold; hun burde ernæres ved ham. Men da han saa længe har fundet sig i at se hende arbejde strængt for ringe Løn, saa vil denne Undskyldning halte slemt.

Jeg sætter nu som Exempel, at det hos en vild Stamme var det oprindelige, at Mændene gik ud og bjergede Føden til sig selv og Kvinderne, men naar det efterhaanden blev dem vanskeligere at bjerge til mere end sig selv, fordi Fødemidlerne vare mindre tilgængelige eller mindre rigelige, de svarede Kvinderne, naar disse, kjede af at sidde hjemme og sulte, foresloge at gaa ud med for at prøve, om de ikke selv kunde skaffe sig lidt, at de helst maatte blive hjemme; kom de ud med, fik Mændene mindre, og det vilde de ikke finde sig i. Vilde man tro, at Kjærlighed eller Skaansomhed kunde ligge til Grund for et saadant Svar? Mon ikke snarere Egoisme maatte være Aarsagen til det? Var det ikke smukkere, om der blev sagt: vi kunne destoværre ikke ernære Eder mere: tag da selv, hvad I kunne, saa dele vi, saalænge der er noget at dele af. Tilstanden er omtrent saaledes for Tiden i de evropæiske Lande, at Manden ikke længere kan ernære Kvinden helt og holdent. Ægtemanden kan til Nød ernære sin Hustru, og denne maa ogsaa tage imod det, da hun ved Arbejdet i Hjemmet er hindret i at paatage sig andet Arbeide. Men de ugifte Kvinder, der ikke have noget Hjem at sørge for og ikke have Mænd til at forsørge sig, er det Ret af Brødnid (for til syvende og sidst er det dog det, der gjør, at Manden ikke vil have hende med i Arbejdet) at afholde dem fra at arbejde for deres Ophold paa den Maade, der behager dem mest, forudsat at de vise, at de have Evner til det. For Resten ser alt saa haabløst ud i Fremtiden, at de Stillinger, Fremtidens Mænd og Kvinder komme til at kappes om, ikke blive stort værdifuldere end Murbrokkene ved Christiansborg Slotsruin. Tilstanden er saa lidet lovende, at om ikke Mænd og Kvinder i Forening foretage et Tilbagetog i Retning af sund Fornuft og Tarvelighed, er det ikke godt at vide, hvor det skal ende. Og i den nuværende Forvirringstilstand har Kvinden som sagt ingen Skyld; skulde der være